

רעפ 13023-09-24 - יוסף פרץ נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 13023-09-24

לפני: כבוד השופט יוסף אלרון

המבקש: יוסף פרץ
נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית
המשפט המחוזי נצרת ב-ע"פ 1258-06-24 מיום
16.7.2024 שניתן על ידי השופטים י' שיטריט, ח'
סבאג ו-א' אבו-אסעד

בשם המבקש: עו"ד אברהם מוסקוביץ; עו"ד אן סוצ'יו

בשם המשיבה: עו"ד מיכל קליין

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי נצרת ב-ע"פ 1258-06-24 (השופטים י' שיטריט, ח' סבאג, א' אבו-אסעד) מיום 16.7.2024, בגדרו נדחה ערעור המבקש על פסק דינו של בית משפט השלום בנצרת ב-ת"פ 39859-02-22 (השופטת ר' בראנסה) מיום 21.4.2024.

2. נגד המבקש הוגשו שלושה כתבי אישום שהדיון בהם אוחד לבקשתו. כל אחד מכתבי האישום עוסק בהפרת צו פיקוח נגד המבקש שניתן מכוח חוק ההגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין, התשס"ו-2006 (להלן: חוק הפיקוח). לפי עובדות כתבי האישום, נגד המבקש ניתנו מספר צווי פיקוח: צו הפיקוח הראשון משנת 2020 אשר על המבקש ליצור קשר עם קטינים ולהיכנס למקוואות בלי ליווי, וכן חייב את המבקש לשתף פעולה עם קצין הפיקוח; צו הפיקוח השני משנת 2023 כלל תנאים דומים. המבקש הפר בהזדמנויות שונות את צווי הפיקוח כאשר טבל במקווה ללא ליווי, יצר קשר עם קטינים וסירב לשתף פעולה עם קצין הפיקוח ואנשי יחידת צור. המבקש הורשע במיוחס לו על פי הודאתו.

עמוד 1

כתוצאה מכך, בית משפט השלום גזר על המבקש 13 חודשי מאסר בפועל. בנוסף, הופעל במצטבר עונש מותנה שהוטל על המבקש בתיק קודם (ת"פ 37686-06-19). התנאי קבע עונש מאסר בפועל למשך שלושה חודשים ככל שהמבקש יפר צו שיפוטי שנועד להגן על גופו או שלומו של אדם, עבירה לפי סעיף 287(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: עבירת התנאי), וזאת למשך שלוש שנים ממועד גזר הדין.

3. בית המשפט המחוזי דחה את ערעור המבקש על גזר הדין. בין היתר, נדחתה טענת המבקש נגד הפעלת העונש המותנה. נקבע כי המבחן לעניין הפעלת מאסר מותנה הוא מבחן מהותי-ענייני, ולא טכני-פורמלי; כי יש לבחון אם התנהגותו הפלילית של המבקש מקיימת במהותה את יסודות עבירת התנאי, וזאת בראי תכלית החיקוק; וכן כי העובדה שהמבקש הפר את צווי הפיקוח פעם אחר פעם, ואינטרס ההגנה על שלום הציבור הנמצא בבסיס חוק הפיקוח – כולם מצדיקים את הפעלת התנאי בעניינו.

4. מכאן לבקשה שלפניי. המבקש חוזר על טענתו שלא היה מקום להפעיל את העונש המותנה בעת גזר הדין הואיל ויסודות עבירת התנאי עוסקים בהפרת צו שיפוטי הנועד להגן על גופו או שלומו של אדם ספציפי. לעומת זאת, צווי הפיקוח שניתנו בעניינו של המבקש, ושאותם הפר, לא ניתנו כדי להגן על אף אדם מסוים. המבקש מוסיף כי עבירת התנאי, הנושאת עונש של ארבע שנות מאסר, חמורה משמעותית מעבירה של הפרת צו פיקוח, שעונשה עומד על שנתיים בלבד, ולטענתו גם מסיבה זו אין מקום להפעלת התנאי. לבסוף, נטען כי קיים קושי בשימוש בחוק הפיקוח כמצע להפעלת תנאי שניתן בגין עבירה המצויה בחוק העונשין.

5. מנגד, המשיבה סבורה כי עניינו של המבקש אינו מעלה סוגיה משפטית כללית או עולה לכדי עיוות דין. לטענתה, די בדמיון בין מעשי הנאשם שעל בסיסם הורשע לבין יסודות עבירת התנאי כדי להצדיק את הפעלת העונש המותנה, כך שלא חייבת להיות חפיפה בין עבירת התנאי לעבירה הנוכחית. בהקשר זה, המשיבה מציינת כי הבחינה בעת הפעלת התנאי היא בחינה מהותית של טיב מעשי המבקש תוך השוואתם לאינטרס המוגן שבגינו הושת התנאי מלכתחילה.

דיון והכרעה

6. דין הבקשה להידחות. רשות ערעור "בגלגול שלישי" תינתן במקרים חריגים בלבד המעוררים שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינו הפרטי של המבקש, או במקרים שבהם עולה חשש שנגרם למבקש עיוות דין או אי-צדק מהותי (רע"פ 6521/23 חוצ'ינסקי נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (10.9.2023)). עניינו של המבקש אינו בא בגדרי מקרים חריגים אלה.

חרף ניסיונות המבקש לשוות נופך עקרוני לבקשתו, הרי שהיא מתייחסת לעניינו

הקונקרטי בלבד. כפי שנקבע בעבר, הפעלת עונש מותנה אינה מבוססת על השוואה טכנית בין יסודות עבירת התנאי ליסודות העבירה הנוכחית (ע"פ 49/80 מסילתי נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (17.7.1980)). יש לבחון אם התנהגות הנאשם, שעל בסיסה הוא הורשע בהליך הנוכחי, הפרה את הנורמה המוגנת שבגדרה הושת עונש התנאי מלכתחילה (ראו, בין היתר, רע"פ 6352/12 סעדה נ' מדינת ישראל, פסקה י"ב (23.9.2012) (להלן: עניין סעדה)). מלבד זאת, די בדמיון בין המעשים הנוכחיים לעבירת התנאי ואין צורך בזהות מוחלטת (בג"ץ 3315/04 שטרית נ' בית המשפט המחוזי בירושלים, פ"ד ס(2) 413, 434 (2005); ע"פ 6420/1 סלסנר נ' מדינת ישראל, פסקה כ (23.8.2011)). זאת ועוד, הפעלת העונש המותנה אפשרית אף במקרים שבהם עבירת התנאי נושאת עונש חמור מהעבירה הנוכחית (עניין סעדה, פסקה י"א).

יוצא אפוא, כי טענות המבקש מופנות, הלכה למעשה, כלפי יישומן של הלכות קיימות על עניינו הפרטני, באופן שאינו מצדיק התדיינות "בגלגול שלישי" (רע"פ 2919/22 שעבאן נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (1.8.2022); רע"פ 7901/23 אמסלם נ' מדינת ישראל (7.4.2024)).

7. למעלה מן הנדרש, אוסיף כי הפרות הצווים המרובות מצד המבקש, תוך שהוא בא במגע בין-אישי עם קטינים באופן הסותר את הוראות הצו, כולם מובילים למסקנה כי הפעלת התנאי אף אינה עולה לכדי עיוות דין.

8. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"א אלול תשפ"ד (24 ספטמבר 2024).

יוסף אלרון
שופט